

MONIKA PEETZ

Doamnele de Martie

traducere din limba germană de
MIHAI MOROIU

ADRI®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Monika Peetz, DIE DIENSTAGSFRAUEN

Originally published in the German language as „Die Dienstagsfrauen“ by Monika Peetz

© 2010, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

Underlying rights licensed by the broadcasting corporation ARD/license through
Degeto Film GmbH

© Baroque Books & Arts®, 2013

Imaginea copertei: Ana WAGNER

Concepție grafică © Baroque Books & Arts®

Redactor: Denise GEORGESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PEETZ, MONIKA

Doamnele de marți / Monika Peetz;

trad.: Mihai Moroiu. - București: Baroque Books & Arts, 2013

ISBN 978-606-93421-4-5

I. Moroiu, Mihai (trad.)

821.112.2-31=135.1

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse
fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Pentru Peter Jan, Lotte și Sam

1

– Haide odată, Tom! Mișcă-ți fundul! a urlat Luc. Oaspeții trebuie să sosească din clipă în clipă.

Patronul restaurantului Le Jardin îl alergia fără milă pe chelnerul cel nou, copleșindu-l cu comenzile sale, mitraliate câte una pe secundă.

– Cinci seturi de pahare, am zis... Dar nu din vesela comună... Unde-s florile?... Trebuie să-mi bat capul pentru fiecare amănunt?

Tom nu înțelegea nimic din toată povestea asta. Pentru cine dezlănțuia Luc tot balamucul? Se uitase și în caietul de rezervări, dar nu se lămurise absolut deloc.

– Nici măcar nu există rezervare pentru masa de lângă șemineu.

Luc a încremenit, ca și cum ar fi auzit cea mai imbecilă replică din viața lui.

– Te-ai uitat pe calendar?

– Sigur că da.

– Și?

– Scrie „marți”.

– Prima marți din lună, a ridicat Luc glasul. Asta înseamnă...

– E vreo sărbătoare franțuzească? a mai încercat Tom, ca la „Cine știe câștigă“.

Luc a gemut din greu. Poate că a greșit acordându-i o șansă unui băiat care se lăsase de școală și ajunsese șomer. Singura legătură dintre Tom și gastronomie se consumase cu ocazia apariției lui pe lume. Un fraier se lăsase mânat de hormoni, pe vremuri, în bufetul Clubului de Gimnastică și Sport din Euskirchen. Din păcate, însă, fraierul fusese chiar Luc. De aceea nici nu o putuse refuza pe fosta sa prietenă care, cu cinci săptămâni în urmă, i-l lăsase în fața ușii pe fructul iubirii lor, care risca să o apuce pe căi greșite. Copilul împlinise între timp nouăsprezece ani și semăna leit cu maică-sa. Așa considera Luc.

– Cele mai fidele cliente ale mele au făcut rezervare pentru ora opt. La fel ca în fiecare lună, în prima zi de marți. Ehei, eram simplu chelner când au venit ele prima dată, s-a lăsat Luc în voia nostalgiei, cu accentul său veritabil de Köln, care trăda limpede că nu avea strop de sânge francez, iar „Luc“ era doar un nume de scenă.

Dar Institut Français, aflat în vecinătate, era cea mai bună garanție pentru imaginea restaurantului.

Tom încă nu se lămurise:

– Da, și ce-i cu asta?

Luc a oftat din nou. La șaiszeci și cinci de ani, ai tot dreptul să te gândești la cineva care ar merita să ducă mai departe ceea ce tu ai reușit să construiești. Însă cum i-ai putea explica propriului tău fiu limitat ce anume le făcea atât de deosebite pe cele cinci doamne? Veneau la el în local de cincisprezece ani. La început în fiecare marți, pe urmă o dată pe lună.

Era o zi umedă, cu clienți puțini, iar Luc se pregătea să închidă restaurantul, când s-a trezit pentru prima oară la poartă cu cele cinci doamne, ude până la piele și chicotind de zor. Și cum nu se poate mai diferite între ele: Caroline,

avocată, cu aer glacial, dar sportiv și trăsături clasice; Judith, palidă, zveltă și tăioasă; Eva, proaspăt absolventă de medicină; Estelle, inconfundabilă apariție din lumea bună – și cea mai tânără, Kiki, abia ieșită de pe băncile colegiului, atrăgătoare ca un fluture multicolor.

Caroline a fost cea care l-a convins pe Luc, în seara aceea, să le deschidă câteva sticle de vin. Și de atunci ea, cea pricepută la vorbe, a rămas purtătorul de cuvânt al grupului. Însă ideea de a merge împreună la un pahar, după absolvirea cursului de limba franceză, fusese a lui Judith.

– Vreau să mă bucur de seara asta liberă până la capăt, le-a mărturisit ea.

Mai târziu a ieșit la lumină că Judith îi spusese fostului său soț, Kai, că patronul pentru care lucra o trimisese să urmeze acel curs de limba franceză, fiind dispus să acopere toate costurile. Și, contând pe obiceiul pedantului Kai de a merge la culcare exact la ora 22.30, marțea se putea întoarce acasă oricât de târziu, fără ca el să bage de seamă. De fapt, cursul de franceză a însemnat începutul sfârșitului pentru mariajul ei. Apoi Judith i-a mai povestit lui Kai ceva despre alte sesiuni de specializare, pentru a se putea întâlni în liniște cu prietenele ei. A durat o jumătate de veșnicie până când, grație doamnelor de marți, Judith a reușit să își adune suficient curaj ca să pună capăt acelei căsnicii nefericite. Și, odată cu trecerea timpului, Luc a avut ocazia să observe cum o secretară timidă poate deveni o femeie sigură pe sine, capabilă să-și croiască un drum în viață cu ajutorul înțelepciunii din Extremul Orient, cochetând puțin și prin zonele ezoterice.

An după an, Luc a rămas alături de doamnele sale de marți, fiind martor la transformarea talentatei juriste Caroline într-o membră de vază a baroului, și a pasionatei studente la medicină, Eva, într-o familistă convinsă în

schimbul carierei sale de medic. Și la evoluția lui Kiki, după examenul de bacalaureat. În cincisprezece ani, toate se schimbaseră. Dintr-un birt obscur, Le Jardin devenise un punct de atracție mondenă, iar chelnerul Luc ajunsese patron. Doar Estelle, o adevărată doamnă din lumea bună și cea mai în vârstă dintre ele, rămăsese aceeași. Ținea foarte mult la averea sa și la casa de vacanță din St Moritz, dar și la partidele de golf unde se dovedea mereu imbatabilă. Iar Luc o bănuia că se născuse îmbrăcată în *deux-pièce* Chanel.

– A, cele cinci doamne care au fost aici nu de mult! În sfârșit Tom dădea semne de agerime și radia de mulțumire. Și cea mică va mai veni, cea cu picioare lungi și rochie mini?

– Kiki? Nici să nu te gândești la Kiki! I-a prevenit Luc.

– Pare cât se poate de interesantă.

Dar Luc știa foarte bine cum stăteau lucrurile. Kiki nu era interesantă. Kiki era magnifică. Veselă, nebună, plină de energie, cu o bună dispoziție debordantă și mereu dispusă să se îndrăgostească. „De pe urma abstenenței te alegi cu coșuri“, îi plăcea ei să spună. Se hotărâse să studieze franceza pentru că se înamorasese nebunește de un anume Matthieu, din Rouen, în timpul unei vacanțe-circuit prin Europa, cu trenul, în care o pornise după bacalaureat. Cu speranța că relația lor va beneficia de noi impulsuri, odată ce vor reuși să susțină și o conversație. Din păcate însă, după doar patru ore de „franceză pentru începători“ reușise să constate că Matthieu vorbea aproape fără întrerupere despre fosta lui prietenă. Și se consolase cu Nick. Și apoi cu Michael. Kiki visa la o relație statornică, însă iubea mai mult sexul decât bărbații care i-l ofereau.

„Cât timp ești singur, partea bună este că te poți dăruia cu totul carierei“, se amăgea ea. Singură era, în schimb mai avea nevoie și de o carieră. Cu meseria ei, designer la celebrul Atelier Thalberg, nu reușise câtuși de puțin să dea lovitura

sperată. Kiki făcea parte din echipa lui Johannes Thalberg, creierul și fondatorul afacerii, care proiecta mobilier, corpuri de iluminat, accesorii pentru spații de locuit și bucătării, ocazional și interioare complete, pentru magazine și hoteluri. Kiki nu reușise încă să se impună în rândurile designerilor cu care lucra, dar nici nu-și pierduse speranța în ziua de mâine. Întotdeauna mâine.

– Haide, povestește, stăruia tânărul chelner.

Câte ar mai fi avut Luc de povestit... Și nu doar despre bărbații din viața lui Kiki. Cele cinci doamne nici nu bănuiau cât de multe știa Luc despre ele, ascultător dedicat, și despre excursiile lor devenite demult o tradiție. Ceea ce nici nu era de mirare, deoarece escapadele reveneau mereu în discuții, în cascade de hohote de râs.

Prima dată preferaseră să se retragă în solitudinea din Bergisches Land, pentru pregătirea examenului de absolvire a cursului de limba franceză. Un weekend de studiu în comun, care se dovedise un mare succes. Spre deosebire de examen. Kiki și Estelle nici nu se mai prezentaseră. Deoarece în acel moment Kiki era mai degrabă preocupată de limbajul corporal francez, iar Estelle stabilise că locuințele de vacanță din Franța intraseră în desuetudine, locul lor fiind luat de cele din Algarve. La ce bun să mai înveți franceza? De atâtea emoții, Eva, tânără absolventă de medicină, și-a petrecut cea mai mare parte a orelor de examen în *toilette du Institut Français*. Abia mai târziu s-a ajuns la concluzia că tot dezastrul care fusese pus pe seama examenului fusese provocat, de fapt, de implementarea noului aparat de testare a ciclului. Care s-a dovedit departe de maturitatea tehnică așteptată. Maturitate de care a dat dovadă, însă, David, primul ei născut, venit pe lume șapte luni mai târziu: greutate peste patru kilograme, lungime șaptezeci și cinci

de centimetri, pe scurt un motiv serios pentru ca Eva să renunțe la tot. Adio, examen de limba franceză, adio, post de medic rezident la centrul de cardiologie de la Paris. Dar a păstrat cu sfințenie contractul semnat: „Ca simbol al vieții pe care aș fi putut să o duc”, după cum îi plăcea ei să spună.

Judith a dat testul cum se cuvine și l-a picat. Poate ar fi fost mai bine ca din banii subtilizați – și nu puțini – din contul cheltuielilor alocate gospodăriei, desigur fără știrea lui Kai, să își fi cumpărat și un tratament antistres, ca să scape de spaima comisiilor.

Singura care a luat examenul, și prima pe listă, a fost Caroline, doamna avocat de drept penal, cu diplomă *magna cum laude*. Franceza ei era *brillante*. Dar oricât de atent i-a urmărit cariera în ziare, Luc nu a reușit să-și dea seama dacă i-a și fost vreodată de vreun folos – infractorii de pe lista ei nu dăduseră niciodată spargere la Louvre, nu deturnaseră avioane ale companiei Air France și nici nu plasaseră explozibili sub Tour Eiffel. Iar soțul Carolinei, Philipp, medic generalist în Lindenthal, prefera să-și petreacă vacanțele în Italia. Nici măcar copiii Carolinei nu aveau nevoie de ajutor la lecțiile de limba franceză. Pentru că ei nu aveau nicio problemă la școală, așa cum aveau cei patru copii ai Evei.

Luc ar fi putut să-i povestească ore întregi curiosului său fiu. Dar prefera să păstreze o tăcere de mormânt, fiind suficient de înțelept ca să nu dea niciodată ceva de bănuț doamnelor despre cât de mult se destăinuiau, fără ca măcar să își dea seama. Luc rămăsese întotdeauna cel mai discret apropiat și admirator al lor, în vreme ce Le Jardin le servea drept confesional.

Masa era perfect pregătită, bucătarul gata să se apuce de treabă, iar lumânările arse până la jumătate.

– Unde or întârzia?

Luc își privea ceasul, neliniștit. Opt și un sfert.

Se întâmpla adesea ca studenții de la Institut Français să se oprească în Le Jardin. Dar să lege între ei o prietenie pe viață era ceva absolut neobișnuit. Și la fel de neobișnuit era ca masa pregătită pentru doamnele de marți să rămână neocupată.

Puțin după ora unsprezece, Luc a încuiat ușa restaurantului, convins că lucrurile nu erau în ordine. Nici Caroline, și niciuna dintre prietenele ei nu-și făcuseră apariția. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată în cei cincisprezece ani de când le cunoștea.

2

„Ar trebui să-l anunțăm pe Luc”, își spusese ele în urmă cu câteva zile. Dar în acea marți nimeni nu s-a mai putut gândi și la el.

Arne, soțul prietenei lor Judith, zăcea la etajul patru, în spitalul Sankt Josef din Köln. „Etajul patru” era formula nevinovată folosită de medici și de personal când vorbeau, prea prietenos, despre saloanele muribunzilor. Acolo, totul era la nivel scăzut. Luminile, vocile, și în primul rând speranțele. La etajul patru îți așteptai sfârșitul. Iar Arne și-l aștepta de șase zile. Și, împreună cu el, Judith și doamnele de marți, care îl vegheau cu rândul.

Boala lui Arne se derulase ca o cursă de *montagne russe*, fiecare salt spre înălțimi dovedindu-se o iluzie. Orice progres era urmat de o prăbușire, într-un ritm nebunesc. Știrile proaste curgeau una după alta, cu repeziciune:

„Inoperabil...” „Analize de sânge mizerabile...” „Chimioterapie fără niciun efect...” „E doar o chestiune de timp...”

Și asta vreme de nouăsprezece luni. Nouăsprezece luni în care Arne și Judith au evitat să discute despre moarte, atât cât se putea. Judith încerca să-și alunge gândul că, nu peste mult timp, urma ca Arne să nu mai fie alături de ea. Însă sfârșitul nu avea cum să-l alunge.

– Să avem grijă, una dintre noi trebuie să fie mereu alături de Judith, a propus Eva, organizându-le pe doamnele de marți în schimburi, zi și noapte.

Dar tot ea a fost prima care a încălcat planurile. Lene, fiica sa de treisprezece ani, făcuse un salt nefericit cu bicicleta și aproape își zburase un incisiv. Iar Eva nu putea să o lase singură într-o asemenea situație.

„Poți să vii, cât mai repede?“, a rugat-o Eva pe Caroline, trimițându-i un SMS.

„Încerc“, i-a promis avocata, din mijlocul unui proces.

Dar Eva a fost nevoită să plece înainte de sosirea Carolinei și astfel s-a întâmplat ceea ce ar fi vrut cu toatele să evite: Judith era pentru prima oară singură, la etajul patru. Singură cu temerile ei.

– Facem despărțire la familie cât mai intim putem! a asigurat-o infirmiera robustă, cu un accent est-european aspru.

Din când în când schimba perfuzia, și tot atunci îi aducea lui Judith și o ceașcă de ceai, care trezea suspiciuni cu aroma lui puternică de rom.

– Nu voie, dar face bine, murmură ea conspirativ. Alcool dizolvă frică.

– Îți mulțumesc mult, dragă...

Cum o chema? Lui Judith i-ar fi plăcut să i se adreseze pe nume, dar nu reușea să dea de capăt șirului bizar de consoane care săltau în același ritm cu pieptul enorm al infirmierei din Cehia.

– Cehii sunt extrem de zgârçiți cu vocalele, glumise Arne, chiar prin primele zile, într-un surprinzător moment de luciditate: Ar trebui să negocieze cu finlandezii renunțarea la vocale.

Iar Judith zâmbise obosit.

– Serios, insistase Arne cu voce slabă, să luăm cuvântul înghețată: cehii zic *zmrlina*. Iar finlandezii? *Jäätelöä*.

Judith habar nu avea dacă el mai știa ce spune. Dar îi înțelegea prea bine intenția de a menține buna dispoziție până și de pe patul de moarte. Până la ultimul său strop de energie.

Judith asista neputincioasă cum Arne zăcea tot mai sleit printre perne, respirând tot mai sacadat prin nările din ce în ce mai descarnate. Măinile i se zbăteau, ca și cum ar fi vrut să o pornească în zbor, și se topea sub ochii ei, cu fiecare minut ce trecea. Acel bărbat impunător și plin de putere, de care, cu cinci ani în urmă, se îndrăgostise nebunește. De barba sa care o gădila și de preferința pentru cămășile groase, în carouri.

– Are aerul că o să pună imediat mâna pe chitară, ca să ne cânte despre whisky, femei și pistoale, le șoptise Estelle doamnelor de marți, mai tare decât s-ar fi convenit, când le fusese prezentat.

– Am o figură comună și un gust îngrozitor în privința hainelor. Ce-i al meu e-al meu, îi replicase Arne, la fel de îndrăzneț.

Și la fel stăteau lucrurile și în ceea ce o privea pe Judith. Îi aparținea. La exact șaiszeci și trei de zile după ce o descoperise în librărie, între Feng-Shui și budism, Judith și Arne se căsătoriseră, pe un vapor care îi purta pe Rin.

– În ceea ce ne privește pe noi doi, totul merge ca pe apă, spusese Arne.

Doamnele de marți nu fuseseră singurele luate prin surprindere de eveniment.

– Ne bucurăm atât de mult să o cunoaștem pe Julia, exultase o mătușă rotundă ca bila, într-un *deux-pièce* liliachiu, ce răspândea în jur un iz de naftalină amestecat cu 4711.

– Judith, subliniase Caroline din nou, pentru a nu știu câta oară, Arne având o mulțime de mătuși.

Obrajii bătrânei doamne se coloraseră imediat, intrând în armonie cu liliachiul.

– Nu face nimic, o asigurase Estelle. Și noi am făcut cunoștință cu Anton doar acum câteva zile.

– Arne, o corectase bătrâna doamnă, fără să-i înțeleagă spiritul.

– Totul a fost atât de neașteptat, se asigurau între ele, după care s-a trecut rapid la clasicul „Cine și-ar fi închipuit?”

– Eu, intervenise Judith. Am știut din prima clipă că am să îmbătrânesc alături de Arne.

Iar acum, soarta o dusesese la etajul patru.

Afară soarele apăruse din nou după câteva zile noroase, în celelalte secții începuseră orele de vizită, dar la etajul patru timpul picura în ritmul perfuziei. Cincizeci și nouă de minute până la apariția infirmierei, zece minute pentru ceai, trei minute de aranjat pernele lui Arne, treisprezece secunde până când picătura cu soluție de morfină avea să se desprindă și să pornească prin tubul transparent.

De ce întârzia Caroline? Oricare dintre doamnele de marți era binevenită. Compania lor îi făcea atât de bine. Eva aducea cutiuțe cu bunătăți care îi dădeau puteri, Estelle, ultimele bârfe, Kiki bună dispoziție și multă agitație. Dar și agitația era preferabilă liniștii absolute, în care nu mai puteai să aștepți decât acel ultim moment.